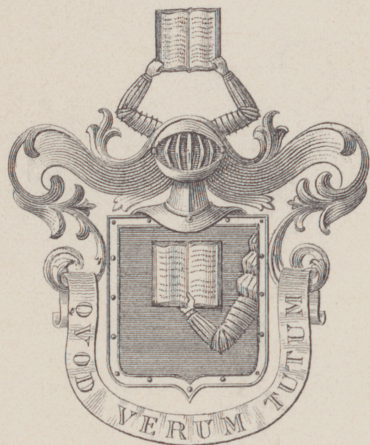

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Et iktigligt *qvindfolkes*
Klagesang.

[*edv. Storm.*]

V box 9: 261 Kbh. 1786.

Honnestheds

[Szorm, Edvard]

Et utugtigt Qvindfolks

Klagefang,

Nys førend hun elendigen om-
kom af en Sygdom, som hendes
onde Levnet havde paaført
hende.

Sil Skæk og Advarsel.

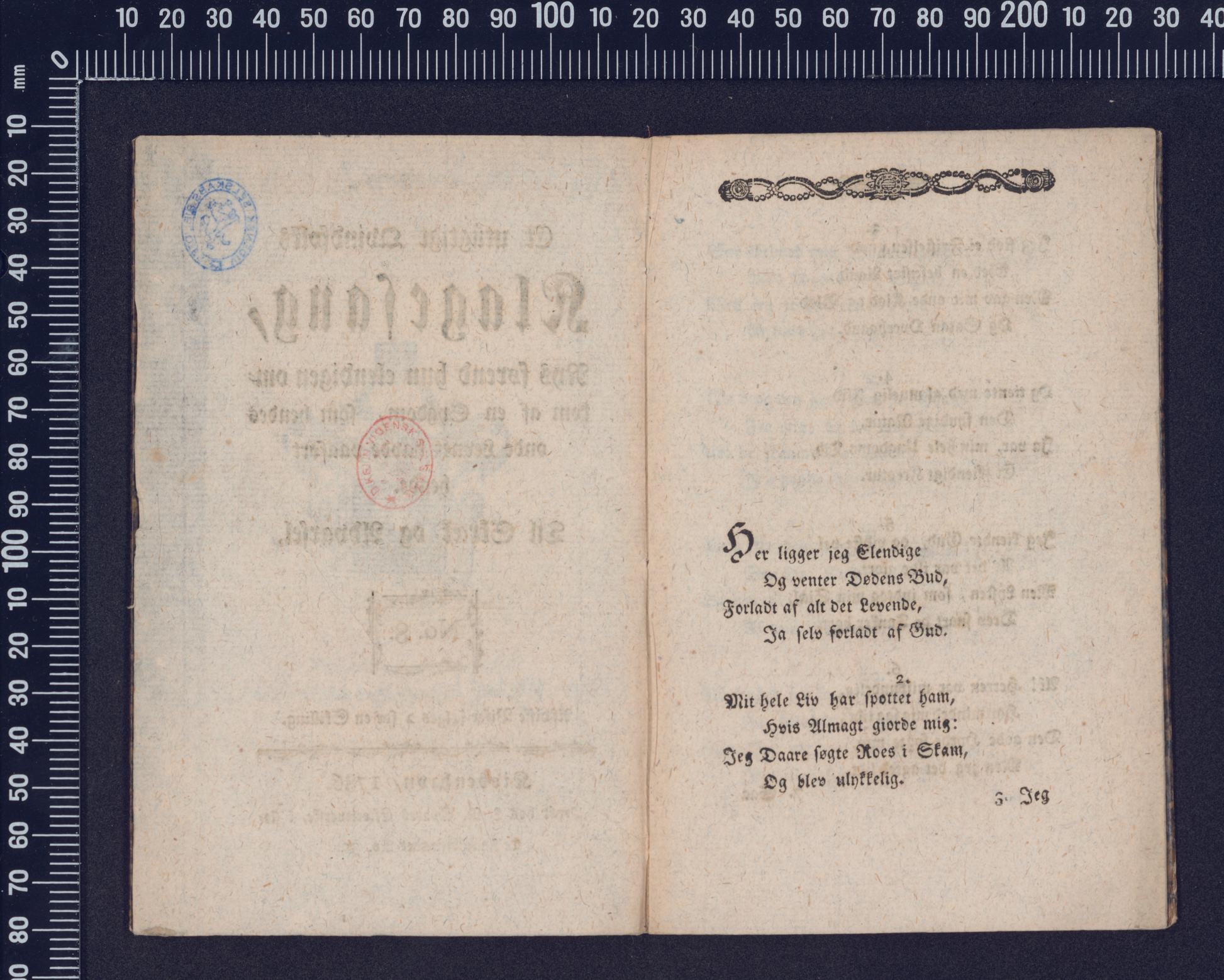
No. 8.

[Viser. Udg. af Efterslagtselskabet, Kbh.]
Af disse Viser sælges 2 for en Skilling.

Kiøbenhavn, 1786.

Trykt hos L. M. Svares Eftersleværste, i sto-
re Kannikestrædet No. 39.

V box 9: 261

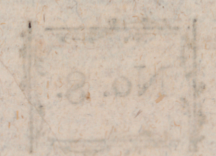

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Her ligger jeg Elendige
Dg venter Dødens Bud,
Forladt af alt det Levende,
Ja selv forladt af Gud.

Mit hele Liv har spottet ham,
Hvis Almagt gjorde mig:
Jeg Daare sogte Koes i Skam,
Dg blev ulykkelig.

s. Jeg

3.
Jeg stod ei Fristelsen imod
Med en befæstet Aand,
Men gav mit onde Kiød og Blod
Dg Satan Dverhaand.

4.
Dg tiende med al muelig Glid
Den syndige Natur,
Ja var, min hele Ungdoms Tid,
Et fiendigt Kreatur.

5.
Jeg kiendte Gud, og vidste vel
At det var ilde giort,
Men Lysten, som indtog min Sial,
Drev snart de Tanker bort.

6.
Ak! Herren var miskundelig,
Han mindede mig saa tidt;
Den gode Hyrde søgte mig,
Men jeg det agtede lidt.

7. Saa

7.
Saa tørdned min Samvittighed
Med Lovens hele Skrak,
Men jeg forhærdede blev ved
At være ond og fræk.

8.
Da drog den gode Gud sin Haand
Fra mig, og lod mig gaae
Udi de skammelige Vaand,
Jeg havde taget paa.

9.
Som Naaden meer ei virkede,
Saa kom Retfærdighed,
Dg gav mig hen til Følgerne
Af min Udydighed.

10.
Nu syndede jeg foruden Skye,
Ja glædedes i Synd;
Hver Dag var min Misgierning nye,
Jeg laae, som Soe i Dynd.

11. Den

11.

Den søde Gift med Velbehag,
Jeg drak i lange Tærf.
Men ak! en bitter Eftersmag
Sog snart min Glæde væk.

12.

Thi det misbrugte Legeme,
Som burde været Gud
En hellig Tempel, salmede,
Dg nu brød Straffen ud.

13.

En ureen Sygdom tændtes an,
Wellysten var forbi.
O! Lasten er en grim Tyran!
Gud hør i Naade frie!

14.

Foragtet blev jeg af enhver,
Dg heist, affkælig;
Dg Hunger løftede sit Sværd,
Dg Smerten piined mig.

15. Her

15.

Her er jeg kastet hen paa Straa
I Frost og Nøgenhed,
Hæ intet Bred at mættes paa,
Ei Vand at lødfkes ved.

16.

Uf raadne Byldør er jeg fuld,
Dg stinker, som et Liig;
Dig, Ungt! var jeg troe og huld,
Saa har du lønnet mig.

17.

Jeg maa i mine beste Aar
Med Skam af Verden gaac.
Enhver, som træder i mit Spor,
Vil det gaac ligesaa.

18.

Mig forestaacr en grusom Død,
Alt aabner sig min Grav:
Men dermed endes ei min Nød;
Hvad bliver siden af?

19. Ak!

